

„Minden ország, amely meg hasonlik
ön magával, elpusztul, és egyetlen város vagy
ház, amely meg hasonlik ön magával, fenn
nem marad.” (Mt 12,25)

Krisztus Király, a Napbaöltözött Asszony

és a polkorrekt aposztázia diktatúrája

I. Bevezető

Összeállításunk többnyire hitvédő írásokból vett idézetkollázs formájában kiutat keres az Egyházban felerősödött szélsőséges liberális intézkedések zűrzavarából. Amint a korai Egyházban, úgy ma is mindenfajta zűrzavar fölött Isten után csak az Egyház Anyja rendelkezik hatalommal. Reménykedjünk, hogy rövidesen fényes csodára ébredhetünk, amelynek örömeiben a jelenlegi zűrzavar csupán egy rémálom rossz emléke marad.

A cím mellett Csomóoldó Boldogasszony kegyképe látható. Elsőnek „Szent Iréneusz írta le úgy Máriát, mint a csomók kioldóját Adversus haeresis (A hamis gnózis leleplezése és cáfolata) című írásában: «Éva engedetlenségének csomóját Mária engedelmessége oldotta ki. Amit a szűz Éva szorosra kötözött hitetlensége által, azt a Szűz Mária kiszabadította hite által.»”¹ „A Szeplőtelen Szűz, akinek piros ruháját kék palást borítja, egymás után kioldja a két angyal

által feléje nyújtott szalag csomóit. Lábával eltiporja a kígyó fejét, szétzúzza a poklot. A kép erőteljes szimbolikával rendelkezik: Mária feloldja életünk csomóit, amelyek gúzsba kötnek, eltávolítanak Istentől.”² Az idézetek forrása a Magyar Kurír 2 közleménye, amelyek Ferenc, Róma Püspökének – ahogyan saját magát nevezi – Csomóoldó Boldogasszony Kegyképehez fűződő kapcsolatát ismertetik bizonyos megközelítésekben.

Szent Péter hivatalában működő jelenlegi utódjának egyik életrajzi beszámolója szerint még fiatalabb korában doktori tanulmányokat folytatott Németországban, ahol jezsuita rendtársaival utazgatva „találkozott az augsburgi Sankt Peter am Perlach-templomban látható kegyképpel, amelyen Szűz Mária éppen kioldja a csomókat egy hosszú, fehér szalagon. A barokk képet 1700 táján festette Johann Georg Melchior Schmidtner.”³ A Luther-féle egyházszakadás és annak a házasság szentségét romboló hatása miatt különösen beszédes, hogy Csomóoldó Boldogasszony ájtatossága a nehéz helyzetben levő házasságok hatékony segítő eszköze, és éppen Augsburg Szent Péter apostol templomából terjedt el világszerte, a majdani Bergoglio érsek támogatásának is köszönhetően. Egyes életrajzírói tudni vélik, hogy németországi tanulmányai előtt – saját mai szóhasználatával élve – éppúgy merevnek nevezhető lelkipásztori elvei voltak, ahogyan ő maga mereveknek nevezi mindazokat, akik jelenlegi nézeteit ellenzik. Ezért a Csomóoldó Boldogasszony-titulus önmagában ajánlja az iránta végzett ájtatosság alkalmazását a széles körű elterjedését előmozdító egyházi főméltóság ellentmondásos működésére. Karácsonyra készülődve Istentől kérhetjük a kegyelmet akár Csomóoldó Boldogasszony ájtatosságát is imádkozva, hogy a házasság szentségét és a család intézményét az egyházi környezetből is érő támadások átláthatatlan kuszasága megszűnjön. Azonban megkerülhetetlen kérdés, hogy az imán túl kinek-kinek életállapota és helyzete milyen hozzáállást követel?

Néhány hete még arra gondoltam, hogy komótosan készülhetek írni az 1916-17-es évek meghatározó egyházi eseményeiről – Mária Országában gyakorlatilag trónfosztásba és a trianoni ország-darabolásba torkollott 1916-os utolsó nyilvános királykoronázás, illetve az 1917-es Fatima-i jelenések sorozata. Utóbbi az Egyetemes Egyház és az emberiség sorsát illetően az Isten iránti engedelmség és megtérés elmulasztása esetére apokaliptikus rengéseket helyezett kilátásba. Az ilyen jellegű meghatározó események évfordulós ölelkezéséről azért is fontos elmélkedni, mert azok – az üdvtörténet örövendezésére vagy bűnbánatra irányító szent emlékeztetéseiből kialakult egyházi ünnepekhez hasonlóan – a ma élő egyének és közösségek számára felelevenítik Isten által a múltban jelzett útmutatásait. Azonban az utolsó nyilvános magyar király-koronázás, illetve a Fatima-i jelenések mára szóló üzenetét fürkésző összeállítás komótos előkészítését felborította a legfantáziadúsabb képzeletnél is cifrább valóság – előbb a romániai magyarsággal szembejött a marosvásárhelyi katolikus magyar iskola román hatósági felszámolásának drámája. Ez önmagában is külön tényfeltáró írást követelne, amint a fölötte érdekes időzítés is – az „iskolavédelem” jókorát lendített az erkölcsi tőkét politikai szajha-paktumokkal elherdáló RMDSz éppen induló kampányán, amely a korábbi várakozásokat felülmúló választási szerepléshez vezetett. A betyárbecsület ugyan elvi szolidaritázást követel a vásárhelyi iskolavédelemmel, azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a mostani iskolavédelemben buzgólkodó Gyulafehérvári Római Katolikus Érsekség és az RMDSz 2008-ban ugyanazon Érsekség saját kezdeményezésére ugyanazon RMDSz alpolgármestere és főtanfelügyelő helyettese a kolozsvári katolikus iskolát beolvasztották egyazon egyházi épületben működő állami iskolába. Tettükkel a teljes – különösen a történelmi egyházi – magyar közvéleményt megbotránkoztatva saját magukat hiteltelenítették: az érintett szülők és tanárok megkérdőjelezése nélkül „lepel alatt”, majd későbbi tiltakozásuk dacára

hajtották végre tervüket, ami erkölcsileg mindenképpen felveti a 2008-as iskolamegszüntetés körülményeinek kivizsgálási kötelezettségét.

II. Minden eretnokség legyőzője

Ferenc, Róma püspöke a reformáció 500 éves évfordulóját előkészítő svédországi 2 napos (okt. 31-dec. 1.) látogatásán gyakorlatilag a Trienti Egyetemes Zsinat által eretneknek nyilvánított Luthert alighogynem szentté avatva ujjongott az általa elindított Egyház-szakadás tragédiájának. Néhány nappal ezután az Egyház 4 hitvédő bíborosa nyilvánosságra hozták a szeptemberi hivatalos, de nem nyilvános felterjesztésüket, amelyben a Szentszékhez fordultak az Amoris Laetitia kétértelmű részeinek tisztázását kérve. Miután közel 2 hónap után sem kaptak választ felterjesztésükre, nyílt levél formájában nyilvánosság elé tárták a dokumentumot, ami után szinte követhetetlen iramot vettek az események. Jellemző, hogy a bíborosi felterjesztés szövegéből a magyar nyelvű hivatalos egyházi médiumok csak részleteket közöltek, a dokumentum jelentőségét bagatellizáló kommentárok kíséretében. Azonban a napról-napra súlyosbodó krízis világszerte, és magyar nyelvterületen is egyre több önkéntes szolgálattevőt aktivált, akiknek köszönhetően térszerű hírközlések és színvonalas hithű elemzések jelenhetnek meg. Ha az eddigiek alapján netán valaki azt gondolná, hogy Egyház-ellenes írás olvasásába gabalyodott, amit esetleg már az elején abba kellett volna hagynia, nyugodtan olvashat tovább – Egyház-védelem – a javából arra reflektálni, hogy miként próbálnak szeplőt ejteni a Titokzatos Test sepleltelen valóságán az Isten- és Egyház-ellenes erők, amelyek évtizedekkel ezelőtt beépülő ügynökei mára Krisztus Egyházának legmagasabb tisztségviselői közé nyomultak? A teológiai elemzéseket meghagyjuk a krízisben egyre nagyobb számban aktiválódó hitvédő teológusoknak, és itt az alapvető hitismeretekhez igazodó hitérzék és józan ész következtetéseire korlátozódunk. Keresésünket jócskán nehezítik a hírközlő források „instant” információáradata, és az „onlány” trendmanipulátor kattintásvadász ügynökök bankszámlájára sokjegyű bevételt hozó álhírek áradata.

A naprakész elemzés akadálya azonban sajnos leginkább az intézményes katolikus egyházi sajtó, amely a Csonkahunban és az elcsatolt területeken élő magyar nyelvű katolikus hívek üdvös javát egyaránt hivatott szolgálni. Ehelyett a kommunizmus utáni liberál-bolsevizmus „szabadságában” önként és dalolva bújít ideológiai ellensége globál-kapitalista diktatúrájának öncenzúrát követelő polkorrekt igájába. A 4 bíboros felterjesztésének teljes szövegét magyar önkéntesek fordították le, amely bevezetőjében olvasható: „A hívek körében súlyos elbizonytalanodást és nagyfokú zavarodottságot figyeltünk meg olyan kérdések tekintetében, amelyek rendkívül fontosak az Egyház életében. Azt is láttuk, hogy az Amoris Laetitia 8. fejezetét még a püspöki kollégiumon belül is eltérően értelmezik. Az Egyház nagyszerű hagyománya arra tanít, hogy az ilyen helyzetekben a Szentatya segítségével keressük a kiutat, ezért arra kérjük az Apostoli Szentszéket, hogy tisztázza azokat a kérdéseket, amelyek elbizonytalanodásra és zavarodottságra adnak okot. Az igazságosság és a felebaráti szeretet miatt szántuk el magunkat a cselekvésre. Az igazságosság miatt, hiszen kezdeményezésünkkel amellet teszünk tanúságot, hogy a péteri szolgálat az egység szolgálata, és hogy Péternek, a pápának az a feladata, hogy megerősítse hitükben a híveket. A felebaráti szeretet miatt, hiszen segíteni kívánunk a Pápának abban, hogy elejét vegye annak, hogy az Egyházban megoszlás és ellentét üsse fel a fejét, és arra kérjük, hogy oszlasson el minden kétértelműséget. További sajátos feladatot is teljesítettünk. Az Egyházi Törvénykönyv (349. kánon) kimondja, hogy a bíborosok – együtt és egyenként egyaránt – kötelesek támogatni a Pápat az egyetemes Egyház szolgálatában. A Szentatya úgy döntött, hogy nem válaszol. Szuverén döntését úgy értelmeztük, hogy arra hív, hogy – higgadtan és tiszteletteljes módon – tovább folytassuk a gondolkodást és a vitát. Ily módon Isten egész népét tájékoztatjuk kezdeményezésünkről, és a teljes dokumentációt rendelkezésükre bocsátjuk.”⁴ Ezzel szemben az intézményes katolikus médiumok más mércéhez igazodnak: a langy szövegdőmping között ritkán engednek teret az örök üdvösség vagy örök kárhozat súlyos kérdéseinek. Ehelyett fontos tények elhallgatásával vagy szabványra sminkelésével a katolikus közgondolkodás manipulátorainak élvonalában „szolgálnak” – az ultra-liberális nyugati és tengerentúli sajtó diktálta anarchista trendet követik, amely pl. az utóbbi amerikai elnökválasztási csatában az eredményhirdetés előtti utolsó pillanatokig ontotta a tényeknek ellentmondó „felméréseket”⁵!

Garantált költségvetésű „egyházi médiumaink” csatornáin szolgálatos szerezcsen-mosdatók erősítik, hogy a jelenlegi vatikáni intézkedésekkel minden rendben van, a jogosan tiltakozókra pedig kígyót-békát hordva a lelkek kárát okozó tipikus liberális manipulációt végeznek a megélhetési politikusok mintájára: „mit szeretnének hallani a választók, hogy azt ígérjük nekik – mit nem tartanak be a megtérni nem akaró katolikusok, hogy aszerint engedjük őket Isten rendelkezéseinek ellentmondani?!” Ha az aggasztó jelek vagy azok hitvédő elemzései nem volnának a lelkiismeretre eléggé ébresztő hatással, az ébredésnek meg kellett volna történnie legalább Danneels, belga bíboros vallomásától, aki már 2015-ben kérkedve megerősítette⁶ amit sokan sejtettek: radikális liberális bíborosok önmagukat „Sankt Gallen-i Maffia” névvel illető összeesküvő csoportja már az előző konklávéban egy liberális „pápa” megválasztásán iparkodtak, de az akkor kitűzött céljukat csak XVI. Benedek Pápa lemondatása árán érték el. Amint a már régóta magától értetődő, ilyesmiről a magyar nyelvű katolikus médiumok közül egyik sem tájékoztatja a célközönséget! Tény, hogy a pápaválasztást szabályozó hatályos rendelkezések⁶ értelmében a „Sankt Gallen-i Maffia” összeesküvésének tényéből következik az összeesküvő bíborosok automatikusan beálló kiközösítése, ami súlyosan megkérdőjelezi a részvételükkel megtartott konklávé érvényességét. Mária Országa Egyházában a bátorságot inában hordó több egyházi előjáró rendszerint elhárítja a magyarság érdekei mellett kiállást azon a címen, hogy ő előbb katolikus és csak azután magyar. Íme a páratlan alkalom számukra, hogy katolikuságukért végre kiálljanak! December elején Erdélyben írva ezen sorokat az sem hagyható említés nélkül, hogy Erdély Románia általi bekebelezésének 2018-as centenáriuma a Romániai Püspöki Kar meghívta „Ferenc, Róma püspökét” a román katolikusok által lakott helyekre. Eközben az erdélyi vagy magyarországi katolikus szervezők meghívásának elfogadására remény sem mutatkozott. Sajnos nem tudni arról, hogy a Románia területén élő magyar katolikusokért felelő püspökök bármilyen módon tiltakoztak volna akár az esetleges látogatást, akár a diszkrimináló szervezést illetően. Állítólag magánbeszélgetésben erre mondta egyik KDNP-s vezető: „egy ilyen pápát» [...] mi nem is nagyon szívesen hívnánk meg.”⁷

Talán soha nem fogjuk megtudni az összeesküvésben részes bíborosok számát, a kísértés pedig igen erős, hogy ezen dilemma labirintusába lendüljünk, ám hagyjuk ezt is a szakértőkre. Isten előtt azonban semmi sem maradhat rejtve, így az sem, hogy amennyiben a matematikailag megválasztott bíborosra leadott szavazatok száma esetleg a kiközösítés alá

eső összeesküvő bíborosok nélkül kevés lett volna az érvényes választásához, az utóbbi pápaválasztás de facto és de iure egyaránt érvénytelen! A hitelesnek nyilvánított Akita-i jelenésben Isten Anyja 1973. október 13-ánmondotta: „Sátáni erők hatolnak be még az Egyházba is; bíborosok kelnek fel bíborosok ellen. Az Egyház megtelik olyan emberekkel, akik megalkuvók lesznek. Az engem tisztelő papokat paptársaik megvetik és kinevetik. Elpusztulnak az oltárok és a templomok. A Sátántól félrevezetve sok pap és szerzetes felhagy az Úr szolgálatával. Az ördög főleg az Istennek szentelt lelkekkel foglalkozik majd. Elszomorít engem a nagyon sok lélek elvesztése. A mérték már betelt. Ha az emberek egyre többet vétkeznek, többé nem részesülnek irgalomban.”⁸ Bár a köztudat úgy tartja, hogy a 4 bíboros Amoris Laetitia-ra vonatkozó kérdései megválaszolatlanul maradtak, az csak részben felel meg a valóságnak – Ferenc, Róma püspöke a kérdések átvétele után 2 hónappal az olasz Avvenire által közölt interjújában a bíborosi felterjesztés említése nélkül, közismert stílusában burkolt kitérő választ adott: „Az Egyház csak egy eszköz Isten irgalmas tervének közvetítésében az emberek számára. A Zsinat során az Egyház megérezte annak a felelősségét, hogy az Atya szeretetének élő jele legyen a világban. A Lumen Gentium-ban visszanyúlt természetének eredetéhez, az evangéliumhoz. Ez kissé eltereli a kereszténységet egy bizonyos, ideológiai jellegű legalizmustól a Fia megtestesülésével irgalmat gyakorló Isten személye irányába. Néhányan még mindig nem értik meg a lényegét. A dolgokat feketének és fehérnek látják annak ellenére, hogy életünk során mindnyájan hivatottak vagyunk arra, hogy megkülönböztetéseket tegyünk.» [...] Azok számára, akik még most sem ismerik fel Ferenc választát a dubia-ra, az alábbiakban összefoglaljuk a lényeget [...]:

Dubium 1: Azt kérdezzük, hogy az Amoris Laetitia állítását (nn. 300-305) követően, lehetséges-e most egy olyan személynek feloldozást adni és a bűnbánat szentségét kiszolgáltatni és szentáldozáshoz járulni engedni, aki, bár érvényes házassága van, de egy másik személlyel él együtt úgy, mint férj és feleség anélkül, hogy teljesítenék a Familiaris Consortio n. 84 feltételeit, amelyeket a Reconciliatio et Paenitentia n. 34 és a Sacramentum Caritatis n. 29 is megerősített. A «bizonyos esetekben» kifejezés, amely az Amoris Laetitia 351. lábjegyzetében (n. 305) található, alkalmazható-e azokra az elvált személyekre, akik új kapcsolatot létesítettek és férj-feleségként élnek? *Responsum: Igen. Ezek a dolgok nem fekete-fehérek. Mindnyájan arra vagyunk hivatottak, hogy megkülönböztetéseket tegyünk;* Dubium 2: Az Amoris Laetitia (cf. n. 304), szinódus utáni apostoli buzdítás után, még mindig érvényesnek tekinthető-e Szent II. János Pál II. enciklikája, a Veritatis Splendor n. 79, amely a Szentírás és az Egyház hagyományára épül az abszolút erkölcsi normákat illetően, amely eredendően megtilt minden rossz cselekedetet, és amely kötelező érvényű bármiféle kivétel nélkül? *Responsum: Nem. Ezek a dolgok nem fekete-fehérek. Mindnyájan arra vagyunk hivatottak, hogy megkülönböztetéseket tegyünk;* Dubium 3: Az Amoris Laetitia (n. 301) után lehetséges-e azt állítani, hogy az a személy, aki az Isten egyik, nevezetesen a házasságtörést tiltó törvényének ellentmondóan él életvitelszerűen (cf. Mt 19:3-9), a súlyos bűn objektív állapotában van? *Responsum: Nem. Ezek a dolgok nem fekete-fehérek. Mindnyájan arra vagyunk hivatottak, hogy megkülönböztetéseket tegyünk;* Dubium 4: Az Amoris Laetitia (n. 302) «körülmények, amelyek enyhítik az erkölcsi felelősséget» állítása után még mindig érvényesnek tekinthető-e Szent II. János Pál pápa Veritatis Splendor n. 81 enciklikája, amely a Szentírás és az Egyház hagyományán alapul, amely szerint: «Ezért egy tárgya miatt bűnsóleg rossz cselekedetet a körülmények vagy a szándék soha nem tudna átalakítani szubjektíve jó vagy megvédhető választássá»? *Responsum: Nem. Ezek a dolgok nem fekete-fehérek. Mindnyájan arra vagyunk hivatottak, hogy megkülönböztetéseket tegyünk. [...] »⁹*

Hogy, hogy nem, a 4 felterjesztő egyike éppen a moráleteológus és egyházjogász Caffarra bíboros, akit még jóval püspöki szolgálata előtt megbízott II. János Pál pápa a házasság és a család teológiáját tanulmányozó intézet alapításával. „Caffarra bíboros a Voce di Padre Pio című folyóiratnak nyilatkozva elmondta, hogy mielőtt nekifogott a munkának, levelet írt az egykori Fatima-i látnok Lucia nővérnek. «Bár nem vártam választ, mivel csak imáit kértem, néhány nap múlva hosszú levelet kaptam Lucia nővér aláírásával [...]: Az Úr és a sátán birodalma közti végső összecsapás célpontja a család és a házasság lesz. Ne féljen – tette hozzá –, mert aki a házasság és a család szentségéért dolgozik, mindig szembenállással és különféle támadásokkal fog találkozni, mivel ez a sorsdöntő kérdés. Azzal zárta: de a Szűzanya már eltiporta a fejét.»¹⁰ Nem véletlen, hogy újabban Ferenc, Róma püspöke a házasság és család teológiáját tanulmányozó intézetet egyik újonnan kreált szélső-liberális bíboros felügyelete alá helyezte. Az sem véletlen, hogy a felterjesztést közzétevő bíborosok ellen indított támadások közepette elsőként mellettük kiálló Athanasius Schneider püspök a minap Washingtonban tartott előadásában így fogalmazott: „Sötét korunkban, amikor a tanbeli zűrzavar – annak relativizmusa, naturalizmusa, antropocentrizmusa – amelyeket gyakran a «párbeszéd», a «pasztorális támogatás», a «Szentlélek meglepetései» álnok sziporkáival álcáznak –, ilyen jelenségek sötét idejében hívjuk segítségül Miasszonyunkat, Édesanyánkat bizalommal és gyermeki szeretettel: «Örvendezz – Gaude – Ó Szűz, én Úrnőm, mert Te egymagad szétszúrtad az egész világ összes tévtanát», Isten Anyja, járj közben értünk!”¹¹ Ugyanitt egy résztvevőnek aki aggódott, hogy a Reformáció ünneplésére Svédországba látogató Ferenc, Róma püspöke Jézus Krisztus Eucharisztikus valóságos jelenlétében nem hívó protestánsokat áldozni engedi, ezt válaszolta: „A Trienti Zsinat [...] tanítása Luther tévedésére vonatkozóan Ex Cathedra, tévedhetetlen. A Pápa a repülőn nem Ex Cathedra magyaráz!”¹²

Ami az Egyházban manapság történik, nem esetleges konjunktúra következménye, hanem a társadalomban tomboló anarchikus liberalizmus lecsapódása. Ez általánosságban a Szentírásban megjövendölt elpártolás¹³ tüneteit mutatja,

amelyről a Katolikus Egyház Katekizmusa a következőket tanítja: 675 „Krisztus eljövetele előtt az Egyháznak át kell mennie egy utolsó próbatételnek, mely sokak hitét meg fogja ingatni. [639]¹⁴ Az üldözés, mely kíséri az Egyház földi zarándokútját, [640]¹⁵ fölfedi a «gonoszság misztériumát» egy vallási megtévesztés formájában, mely az embereknek problémáik látszólagos megoldását kínálja föl cserében azért, hogy elpártolnak az igazságtól. A legnagyobb vallási megtévesztés az Antikrisztusé, azaz egy ál-messianizmusé, amelyben az ember önmagát dicsóíti Isten és az Ő testben eljött Messiása helyett. [641]¹⁶ 676 Ez az antikrisztusi megtévesztés a világban mindannyiszor föltűnik, amikor a messiási reménységet a történelemben akarják beteljesíteni, ami csak a történelmen túl, az eszkatologikus ítélet által teljeshet be; az Egyház az eljövendő ország ezen meghamisítását «millenarizmusnak» nevezett enyhébb formájában is, [642]¹⁷ és főként a «belsőleg romlott» szekularizált messianizmus politikai formájában elutasította. [643]¹⁸ 677 Az Egyház az Ország dicsőségébe csak ezen utolsó Húsvéton át léphet be, melyben követi Urát halálában és föltámadásában. [644]¹⁹ Az Ország tehát nem az Egyház történelmi diadala által fog beteljesedni [645]²⁰ állandóan növekvő fejlődés útján, hanem Istennek a gonosz utolsó támadása fölötti győzelme által, [646]²¹ melynek következtében Menyasszonya alá fog szállni a mennyből. [647]²² Istennek a gonosz fölforgatása fölötti győzelme az Utolsó Ítélet formáját fogja ölteni [648]²³ e mulandó világ végső, kozmikus összeomlása után. [649]²⁴ 678 Ide is vonatkoztatható amit Chesterton Szt. Tamásról írt monográfiájában olvashatunk: „aki szeretné megérteni a kereszténység különös történetét, nagyon érdemes ezt az esetet behatóan tanulmányoznia. Az a feltűnő jelenség jellemzi, amely a kereszténységnek mindig egyedülálló ismertetőjegye volt, jóllehet modern ellenségei soha, modern barátai ritkán vesznek róla tudomást. Ezt a jelenséget az Antikrisztusnak, Krisztus hasonmásának és ellenképének legendája jellemzi, meg az a mélyseges mély közmondás, hogy az ördög Isten majma. A hazugság soha nem olyan hazug, mint amikor közel jár az igazsághoz. Ilyenkor érinti a kés az igazság idegét és a keresztény lelkiismeret felkiált fájdalmában.”²⁶

III. Az orosz szekularizmus és a polkorrekt aposztázia diktatúrája

Nem meglepő, hogy a mai állapotokról előre jelezte „Jézus 1689. június 17-én látomásban [...] Margareta Maria Alacoque nővérnek [...] azzal az utasítással, hogy üzenetben közölje a francia királlyal [...]»: «Add tudtára Legszenőbb Szívem legidősebb fiának: miként természetes születését az én szent gyermekségem érdemeiért tartott áhítatnak köszönheti, [...] magát imádnivaló szívemnek ajánlja fel, ami az ő saját szíve és az ő közbejárásának segítségével e világ nagyjai felett akar uralkodni. Szívem az ő palotájában akar uralkodni, ezen kívül azt akarja, hogy [...] minden ellensége ellen győztessé tegye és mindezen gögös és elbizakodott főt a lába alá vesse, hogy az Anyaszentegyház minden ellensége felett győzedelmeskedjen.»²⁷ Azonban [...] a Napkirály vonakodott teljesíteni az Úr kérését [...], hogy mint az Egyház legidősebb leánya ennek őrzője és védelmező hatalma legyen. Napra pontosan 100 évvel e látomás után, 1789. június 17-én lázadt fel a Harmadik Rend a király ellen, mely nap a francia forradalom kezdetének számít, ami megpecsételte a királyság bukását, amivel a pápaság is elvesztette egyik legfontosabb védelmezőjét. [...] «XVI. Lajos kivégzése kevésbé tartozik Franciaország politikai eseményei közé, mint Európa vallási történelmébe. A királygyilkosságok új szövetséget pecsételtek meg egy galád áldozás

vérében.»²⁸ [...] 1931. augusztus 29-én Krisztus látomásban ezt közölte Fatima-i Lucia nővérral [...]»: «Add tudtára szolgálóimnak (tehát a pápáknak): Mivel Franciaország királyának példáját követik és kérésem teljesítését halogatják, a szerencsétlenségben is őt fogják követni. [...] Nem akartak hallgatni a követeléseimre... Miként Franciaország királya, úgy fogják ezt megbánni – bár végül teljesítik, de akkor már késő lesz. Oroszország addigra az egész világon elterjeszti tévtanait, amivel háborúkat és az Egyház üldözését idézi elő.»²⁹ És valóban: a marxizmus-leninizmus [...] a régi homo szovjeticus bélyegével, a jelenleg legbefolyásosabb ideológiával, a genderizmussal akarja létrehozni a politikailag korrekt új világrendet az ehhez tartozó új világvallással. [...] 1917 októberét nem csak a Fatima-i jelenés és az orosz forradalom tette jelentőssé az emberiség történelmében [...]: A szabadkőművesek ekkor ünnepelték fennállásuknak 200 éves évfordulóját, mégpedig Rómában. Istent-gyalázó dalokkal és transzparenszekkel – melyeken ilyen feliratok álltak: Sátán fog a Vatikánban uralkodni és a pápa az ő szolgája lesz – vonultak végig az Örök Városban egészen a Szent Péter bazilikáig.»³⁰

Isten Anyja Fatimában közölte: „Ha teljesítik kérésemet, sokan megmenekülnek, és béke lesz. A háború is véget ér. Ha azonban nem hagyják abba Isten megbántását, XI. Piusz pápasága alatt egy másik, még szörnyűbb háború kezdődik. [...] Hogy ezt megakadályozzam, eljövök majd, hogy kérjem Oroszország felajánlását Szeplőtelen Szívemnek és az elsőszombati engesztelő szentáldozást. Ha kérésemet teljesítik, Oroszország megtér, és béke lesz, ha nem, akkor tévtanait az egész világon el fogja terjeszteni, háborúkat és egyházüldözést fog előidézni, a jó embereket kínozni fogják, a Szentatya sokat fog szenvedni, több nemzet megsemmisül, végül azonban Szeplőtelen Szívem diadalmaskodni fog. A Szentatya fölajánlja nekem Oroszországot, és az megtér. A világra pedig egy békés kor virrad. Portugáliában a hitigazság mindig megmarad.»³¹ Később egyik-másik pápa végzett a Szűzanya iránti felajánlásokat, de a 3 feltételt egyik sem teljesítette: (1) Oroszországot felajánlani (2) a Szűzanya Szeplőtelen Szíve iránt (3) egységben az Egyház püspökeivel. Figyelemre méltó, hogy a Szűzanya Fatima-i kérését kísérő ígérek idézésekor legtöbbször elhagyják a Portugáliát illető közlést, noha az éppen a fenyegető tévtanokkal szemben védelmet nyújtó hitigazság(ok)ra vonatkozik. A Szűzanya Fatima-i kérése és ígérete egyaránt Oroszország tévtanaiból történő megtérésére irányulnak, amelyeket a köztudat – miközben összemossa Oroszországot a Szovjetunióval – csupán közhelyekkel illet. Oroszország tévtanainak feltárását éppen azok „gyümölcsei” – a bolsevik, szovjet, kommunista, szocialista ármány – hatékony álcákként nehezítik. Mivel az 1917-es Fatima-i jelenések idején a bolsevikok még csak tervezték a Szovjetunió létrehozását, a Szűzanya csakis a cári Oroszországról szólhatott. A bolsevi forradalom folytatásaként 1922-ben létrejött Szovjetunió tehát csupán elterjesztője volt Oroszország korábban kialakult tévtanainak, amelyek feltárása alapfeltétel a Szűzanya közvetítésével Isten által adott Fatima-i iránymutatáshoz. „A Szűzanya 1929. június 13-án kérte Oroszország felajánlását Szeplőtelen Szívének. «Elérkezett a pillanat, amelyben Isten felszólítja a Szentatyát, hogy a világ

valamennyi püspökével együtt ajánlja fel Oroszországot Szeplőtelen Szívemnek. Megígéri, hogy ezáltal megmenti. [...] Nem akartak kéréssemre hallgatni!... meg fogják banni, és majd teljesítik is, de már késő lesz. Oroszország akkorra már elterjeszti tévtanait a világon, háborúkat és egyházüldözést idéz elő...» [...] Lucia nővér még 1940-ben is így ír XII. Piusznak: «A mi Urunk továbbra is ragaszkodik ahhoz, hogy Szentséged a világot Mária Szeplőtelen Szívének ajánlja, Oroszország külön megemlékezésével, és ezenkívül úgy rendeli, hogy a világ valamennyi püspöke Szentségeddel együtt teljesítse ezt a felajánlást.»³²

Az Egyháznak a világi hatalom alá rendelése Oroszországból terjedt el, amit neves orosz ortodox tekintélyek is antikrisztusi jelleggel illetnek. „Az Egyház és az állam szétválasztásának [...] eszméje egy olyan törekvéssé nővi ki magát, mely [...] az Egyházat egyfajta lelki rezervátumba zárja [...], és éppen ez megy most végbe a demokratikus államokban. Az erkölcsösségről vallott keresztény elképzeléseket először a politikából üzték ki, most pedig fokozatosan, de hajthatatlanul eltávolítják a társadalmi élet egyéb szféráiból is. [...] Rettegett Iván csak leváltotta a neki nem tetsző püspököket, Alekszej Mihajlovics irányítani akarta az Egyházat, fia, Péter pedig egyik hivatalnokára bízta az Egyház irányítását. [...] Péter nemcsak hogy nem gondolt az egyházi hatalommal való szimfóniára, hanem még a pátriárka megválasztását is eltörölte. Így Oroszországban a monarchia a nyugati típusú abszolutizmus útjára lépett. Az egyházi ügyek irányítására Péter egyházi személyekből Zsinatot hozott létre, [...] élére hivatalnokot, a szinódus miniszteri hatáskörű vezetőjét állította, aki személyesen a cár hatalma alatt állt. [...] Az Egyház irányításának ez a formája nemcsak egyszerűen idegen volt az orosz egyházi tudat számára, hanem ellentmondott az egész ezeréves egyházi kánonnak is. [...] Péter tevékenységének sok vetülete nem kulturális forradalom volt, hanem egyazon kultúrán belüli antiviselkedés. [...] Az egyházi és kolostori földek államosítására úgy tekintettek, mint az első lépés az Egyház gyengítésére, az állami ügyekre gyakorolt hatásának csökkentésére és mint a kolostorok és a szerzetesség elleni harc kezdetére. [...] Konstantin császár a kereszténységet államvallássá kiáltotta ki (313-ban), [...] az Egyháznak mint szervezetnek is meg kellett szerveznie magát. A két hatalom kölcsönös viszonyának egész története [...] az államnak az a szerepe, hogy az Egyházat mint az intézmények egyikét olvassa magába. A modern államban az Egyház – mondja Dosztojevszkij Iván szavaival – «csak valamiféle sarkot foglal el, azt is felügyelet alatt».”³³

Nikon pátriárka „1653 februárjában megkezdte az egyházi könyveket és szertartásokat érintő reformját, [...] 1654 márciusában vagy áprilisában Moszkvában helyi zsinatot tartottak Alekszej Mihajlovics cár, valamint az egyházi és állami hierarchia legmagasabb posztjait betöltő személyek részvételével. [...] Nikon [...] javasolta, hogy meg kell szabadulni azoktól az újításoktól, amelyek az orosz egyházi szokásokban és istentiszteleti rendben a görög egyházi szabályzatokhoz képest megjelentek, mivel ez utóbbiakat tartotta a régebbinek és éppen ezért igaznak. [...] Habár a zsinat munkájának leírásában arról olvashatunk, hogy Nikon javaslatait egyhangúan fogadták el, a zsinati határozatok felsorolásának végén hiányzik a zsinat hat résztvevőjének aláírása, többek között Pavel kolomnai püspöke is.³⁴ [...] A zsinat után Pavelt letartóztatták, [...] majd Nikon egyszemélyi döntése nyomán [...] száműzetésbe kellett mennie, ahol tisztázatlan körülmények között elhunyt.³⁵ [...] A patriarchának mindaddig nem kellett nagyszámú ellenségétől tartania, amíg maga mögött tudhatta a cár barátságát és állandó támogatását. 1656-tól azonban [...] Alekszej Mihajlovics cár egyre inkább igyekezett megszabadulni a patriarcha befolyásától, egyre ritkábban vonta be az állami ügyek tárgyalásába, [...] 1658 júliusában pedig nyílt szakításra került sor. [...] Ebben a helyzetben Nikon [...] bejelentette, hogy lemond a patriarchai méltóságról, és [...] kolostorba távozott. [...] Alekszej Mihajlovics cárt vagy Nikon patriarchát [...] az Antikrisztus előfutárának tartották. [...] Avvakum János apostol Jelenéseinek könyvének 13. fejezetéhez írt magyarázatában a Jánosnak megjelent kétszarvú vadállat az orosz cárságot szimbolizálja az utolsó időkben, «a vadállat két szarva a két hatalmat jelképezi: az egyik a győző, [...] Avramij szerzetes Moszkvában azt a gondolatot terjesztette, hogy az Antikrisztus eljövetele a végső hittagadást közvetlenül fogja követni, ezért Nikont nevezte Antikrisztusnak.”³⁶ „Míg Pétertől kezdve az állam csak gyengíteni akarta az Egyházat, hogy könnyebben irányíthassa, addig a bolsevikok az Egyház megsemmisítését tűzték ki célul. 1918 januárjában a pártállami hatalom dekretumot fogadott el az Egyház és az állam, az Egyház és az iskolák szétválasztásáról. [...] Nem véletlenül nevezték el a dekretum megvalósításával megbízott osztályt «likvidálási osztálynak». [...] A kivégzések indoka mindig sablonos volt: «ellenforradalmi tevékenység miatt». De a fennmaradt iratokból az derül ki, hogy az «ellenforradalmi tevékenység» nem egyéb volt, mint szilárd hit, egyházi szertartásokon végzett szolgálat vagy részvétel, az egyházi ünnepek megtartása, körmeneten való részvétel, templomban elhangzott prédikáció. [...] Szentségtörő, gyalázkodó

jellegük azt mutatja, hogy nemcsak az Egyház mint az állam számára «kényelmetlen» szervezet ellen folyt a harc, hanem az Egyház, mint Krisztus Teste ellen. [...]”³⁷

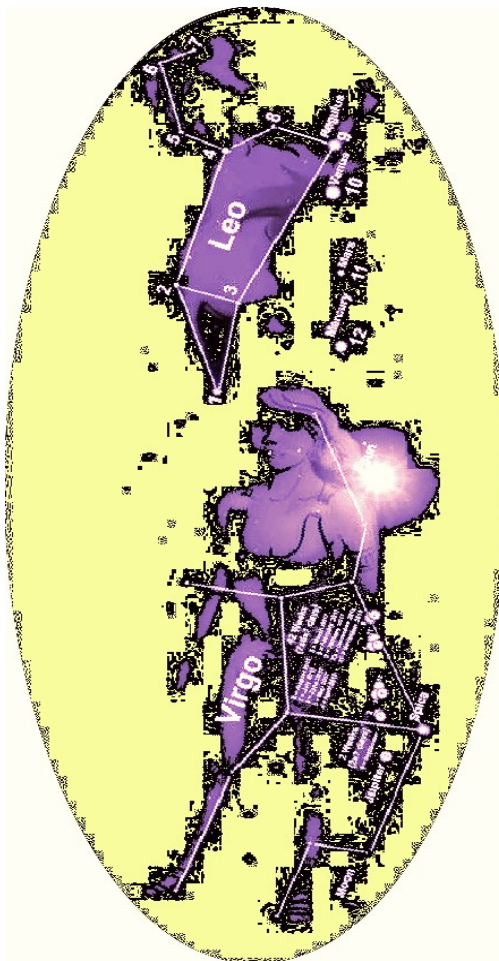
Isten Anyja utasítása szerint a Fatima-i 3. titkot tartalmazó borítékot az 1960-as év pápájának kellett felnyitnia, aki XXIII. János Pápa volt. Az általa összehívott II. Vatikánumon az ortodox orosz megfigyelők jelenlétéhez Nyikita Hruscsov, akkori szovjet diktátor által megszabott feltételek árán is ragaszkodott, miszerint az Egyház nem bírálhatja a marxizmust és a Szovjetuniót. A tiltást rögzítő nem hivatalos megállapodás lett a később hivatalosított Ostpolitik közvetlen alapja, de a szovjetek felé pápai engedély nélkül már lépéseket tett a II. világháború során Giovanni Battista Montini – majdani VI. Pál Pápa – XII. Pius Pápa korábbi titkára, 1952-től helyettes államtitkár. Amikor 1954-ben

erről XII. Pius Pápa tudomást szerzett, Montinit – bár még püspök sem volt – Milánó érsekévé kinevezése árán eltávolította a Vatikánból. Ezzel szemben amikor – II. János Pál Pápa által 2000-ben boldoggá avatott – Angelo Roncalli bíboros XXIII. János néven pápa lett, az azonos egyház-politikai nézetű Montinit azonnal bíborossá kreálta. Vatikáni levéltári feljegyzések szerint „Alfredo Ottaviani bíboros beleegyezésével 1959. augusztus 17-én Pierre Paul Philippe OP atya elvitte XXIII. János pápához a «Fatima-i titok» harmadik részét tartalmazó borítékot. Őszentsége «kis habozás után» [...] határozott, hogy a lepecsételt borítékot visszaküldi a Szent Offíciumnak, s nem fedi föl a «titok» harmadik részét. VI. Pál pápa 1965. március 27-én [...] Angelo Dell'Acqua helyettes államtitkárral együtt elolvasta és visszaküldte a borítékot a Szent Offícium levéltárába, azzal az utasítással, hogy a szöveget nem szabad nyilvánosságra hozni»^{38, 39}

IV. Krisztus Király Adventje és a Napbaöltözött Asszony

A szakrális⁴⁰ rend kiszolgáltatása a profán⁴¹ érdekeknek döntés Isten Országának szolgálata helyett az alvilág fejedelme⁴² evilági országa terjedése mellett, amit az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa Szent Cirill és Metód Morva-országi missziójának 1150 éves emlékére Pozsonyban tartott plenáris ülése is tükröz: „Isten és az állam – Európa a szekularitás és a szekularizmus között” címmel keresték, hogy „milyen elismertségben, tiszteletben részesül, illetve mennyire van jelen Isten és a vallás az európai országok alkotmányaiban, jogrendjében, társadalmában. Az Egyház az ember javát akarja, azt, ami az egyén és a társadalom átfogó fejlődése szempontjából jó.”⁴³ A rendezvény célja tükrözi, hogy a szekularizáció⁴⁴ probléma, de megfogalmazása a globális liberális elvek „politikai korrekt” elvárásai szerint öncenzúrázott, amelyben az állam és a társadalom viszonylatában csupán védekező magyarázkodásra futja. Mivel az Egyház elsődleges célja az emberek Üdvösségre vezetése – aminek Alfája és Omegája maga Jézus Krisztus személye⁴⁵ –, az Egyház jövőjét illető rendkívül fontos téma EPKT általi megközelítésmódja nemcsak nem katolikus⁴⁶, de nem is keresztény, csupán az Abszolútum és vallás érvényesülésének társadalomtudományi reflexiója. Az Egyház szakrális rendjének védelmében XI. Pius Pápa „Az Első” (Quas Primas⁴⁷) című körlevéllel 1925 Adventjén bevezette Krisztus Király ünnepét. Ezzel – elődje, az emberiséget az Isteni Szívnek szentelő⁴⁸ XIII. Leó Pápa lelkületében – Krisztusnak a lét minden síkján jogos teljhatalmát hangsúlyozva „Urunk Országának helyreállítását” kérte a sátán országa és a sötétség hatalma ellenében. A Szűzanya Oroszország felajánlására vonatkozó alig néhány éves kérése feltételeinek a teljesítése ugyan azóta is elmaradt, de Isten Anyja legfontosabb Fatima-i közlése szerint a Szeplőtelen Szíve győzni fog. Ez hívei és ellenségei által egyaránt Ég és Föld Királynőjeként fogja elismertetni, és bevezeti Jézus Krisztusnak az emberi szívekben megvalósuló Királyságát. Égi és földi jelek egyaránt azt mutatják, hogy végidői események részesei vagyunk. „Ám azt a napot vagy órát senki sem tudja, az ég angyalai sem, sőt még a Fiú sem, csak az Atya. Vigyázzatok, legyetek éberek, mert nem tudjátok, mikor jön el az idő.” (Mk 13,32-33) „Csak az a kérdés, hogy amikor az Emberfia eljön, talál-e hitet a földön?” (Lk 18,8b) Vajon lesznek-e akik a Napkeleti bölcsek módján hittel felismerik a jeleket?

A Megváltó első eljövetelét jelző, Kr. e. 7-6-ban tapasztaltakhoz hasonló csillagászati esemény kezdődött a Nyugat Egyházában Szűz Mária bemutatása nevű ünnep vigíliáján, 2016. november 20-án, amely kilenc és fél hónapon át döbbenetes egybeesését mutat a Jel 12 leírásával: «Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony; öltözete a Nap, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona. Aldott állapotban volt, gyötrelmében és szülési fájdalmában kiáltozott. » (Jel 12,1-2) A Jelenések Könyvének szerzője világosan jelzi, hogy ez a látomás egy jel az égen vagy a Mennyben. Noha nem vagyok csillagász, minden vizsgálódásom arra mutat, hogy ez a csillagászati esemény minden részletében egyedülálló az emberiség történelmében. A Jupiter (Király-bolygó) 2016. November 20-án a Szűz-csillagkép testébe (méhébe) hatol. A Jupiter hátráló mozgása közben a következő 9 és fél hónapot a Szűz méhében fogja tölteni. Ezen időtartam megfelel egy késői normális időre születő magzat kihordási idejének. A 9 és fél hónap múltán a Jupiter elhagyja a Szűz méhét. A Jupiter 2017. szeptember 23-ai kilépésén (megszületésén) a Szűz-csillagkép mögül látjuk a Napot rásütni (a Napbaöltözött Asszony). A Szűz lábainál a Holdat találjuk. Fején 12 csillagból álló korona, amelyben az Oroszlán-csillagkép megszokott 9 csillagát kiegészítik a Merkúr, a Vénusz és Mars. Ez valóban feltűnő, és amint megállapíthatom, az egyedülálló eseménysorozat döbbenetes egybevág a Jelenések Könyve 12 fejezetének látomásával. De mit jelet ez, ha egyáltalán bármit is jelent? A kézenfekvő és valóságnak megfelelő válasz, hogy egyszerűen nem tudjuk. Nem is vagyunk teljességgel híján a lehetséges összefüggésnek. Éppen úgy adatik, hogy ezen események átívelik a «Napbaöltözött Asszony» – Fatima-i Szűzanya 1917-es jelenéseinek 100 éves évfordulóját. Ezen csillagászati események csúcspontja mindössze 3 héttel előzi meg a Fatima-i nagy csodát, a Nap «tánca» (újabb mennyei jel) ezrek által tanúsított eseményét. A nagy eseményt követően szinte egy teljes évszázadon át láttuk a Miasszonyunk figyelmeztetések döbbenetes pontosságú beteljesedését. Az emberek szüntelen sértették Istent, és láttunk borzalmas háborúkat, megsemmisült nemzeteket, Oroszország elterjesztette tévtanait a világon, és ha őszinték vagyunk, még magában az egész Egyházban is. Mi pedig még mindig várjuk ígéretének beteljesedését, Szeplőtelen Szívének győzelmét és a világnak biztosított békét.”⁴⁹

„A lengyel püspöki konferencia október 27-én hozta nyilvánosságra, hogy november 19-én Krakkóban, másnap, Krisztus király ünnepén pedig az egész országban ünnepélyesen elismerik Krisztus királyságát. Az aktus a XI. Piusz pápa által megteremtett hagyomány folytatása, amellyel az emberiséget Krisztusnak szentelik. A 20. század utolsó évtizedében megerősödtek azok a népi mozgalmak, amelyek Jézus királyságát szerették volna elismertetni Lengyelországban. Az ünnepélyes esemény a püspökök válasza a népi vallásosságnak erre a törekvésére. November 19-én több ezer zárandok érkezett egész Lengyelország területéről a krakkói-łagiewniki Isteni Irgalmasság-bazilikába. A püspökök mellett jelen volt az állami vezetés több tagja, köztük Andrzej Duda köztársasági elnök. A szentmise főcelebránsa Stanisław Dziwisz bíboros, krakkói érsek volt, a szentbeszédet Andrzej Czaja opolei megyéspüspök mondta. «Nem az a feladatunk, hogy Krisztust királynak válasszuk, hanem az, hogy elismerjük uralmát és alá vessük magunkat törvényének, rábízzuk hazánkat és nemzetünket, magunkat, családjainkat» – mondta a szertartás szónoka. Lengyelországban az irgalmasság szentéve és a kereszténység felvételének 1050. évfordulója alkalmából tartott ünnepélyes esemény nem maradhat csak a történelemkönyvek és az évkönyvek része. «Véghez kell vinnünk az átalakulás folyamatát, életünket Isten akaratához kell igazítanunk, ahogyan Jézus Krisztus tanította az evangéliumban» – fogalmazott Andrzej Czaja, és emlékeztetett II. János Pál pápasága kezdetén elmondott szavaira: «Tárjátok ki a kapukat Krisztus előtt, az ő üdvözítő hatalma előtt. Ne féljete! [...] Ezek a szavak segítenek, hogy megvalljuk hitünket Jézusban, aki a Királyunk, Urunk, Megváltónk» – tette hozzá az opolei püspök. Kiemelte, hogy Isten uralmának az emberek szívében kell megvalósulnia, összhangban és szeretetben kell élni egymással. Szükségünk van Isten Lelkére, az igazság és az egység Lelkére, és a Lélek más gyümölcseire is, melyek a jóság, a kedvesség, a szelídség, a hűség és a türelem. Figyelmeztetett, hogy Lengyelországban jobban tiszteletben kell tartani Isten törvényét: «Ma mindannyiunknak fohászkodnunk kell Istenhez és a Szentlélekhez, hogy meg tudjunk nyílni Krisztus előtt, alá tudjuk vetni magunkat törvényének, terveinek. Nyissuk ki a kapukat Krisztus előtt, irgalmas szeretetének hatalma előtt!» A szentmise végén az Oltáriszentség előtt ünnepélyes szertartás keretében Stanisław Gądecki érsek, a lengyel püspöki konferencia elnöke olvasta fel a nyilatkozatot, amelyben Királynak és Úrnak ismerték el Krisztust.»⁵⁰

Adja Isten 2016 Karácsonyának és 2017 Újévének kegyelmeként, hogy jelenlegi súlyos helyzetünkben az idők jelei segítsék az Egyetemes Egyházat és Mária Országát egyaránt ellentmondani a politikai korrekt aposztáziának, hogy Lengyelországhoz hasonlóan mihamarabb elismerjék Jézus Krisztust Királynak és Úrnak, Isten Anyját pedig Királynőnek és Úrnőnek az emberi létezés minden síkján!

*1.Csomóoldó Boldogasszony kegykép (Fotó: kingofages.files.wordpress.com/2015/08/our-lady-of-undoer-of-knots); 2. Theotokos mozaik – Haghia Sophia, Konstantinápoly (Fotó: wikimedia.com); 3 Kazany-i Istenszülő kegykép (Fotó: bathedinlight.weebly.com) 4. Fatima-i Miasszonyunk ólomüveg – Fatima-szentély, Detroit (Fotó: akacatholic.com) 5. Nagy jel tűnt fel az égen – részlet, adaptáció (Fotó: JOHN-HENRY WESTEN, lifesitenews.com); 6. Pantokrator zománcikon-reprodukció (Fotó: BDA, magán-archívum)

1 Csomóoldó Boldogasszony – a házasságok megmentője a 17. század óta (magyarkurir.hu – 2016. április 6.)

2 Csomóoldó Boldogasszony és Ferenc pápa péteri szolgálata (magyarkurir.hu – 2013. augusztus 9.)

3 Csomóoldó Boldogasszony, a házasságok megmentője a XVII. század óta – Új Ember Hetilap, 2016.05.22.

4 Edward Pentin – Sandro Magister: Nyílt levélben kéri a pápát négy bíboros, hogy tisztázza az Amoris Laetitia tanítását – Sallai Gábor ford. (katolikusvalasz.blogspot.hu)

5 Magister Athanasius: St. Gallen's "Mafia" – Answering Those Who Are Questioning the Validity of the Election of Pope Francis (remnantnewspaper.com – September 26., 2015.)

6 II. János Pál pápa: UNIVERSI DOMINICI GREGIS – Az apostoli szék üresedéséről és a római pápa megválasztásáról – 1996. február 22. (uj.katolikus.hu)

7 Kósa András: Romániába megy a pápa – mi nem örülünk (mno.hu – 2016. november 30.)

8 Molnár Gyula: Szűz Mária a történelemben – Küküllői Főesperesi Kerület, 2001., 117.

9 Ferenc válasza a négy bíboros levelére – ford.: eucharisztikuskongresszus.hu (Louie Verrecchio: Francis responds to the dubia – akacatholic.com – November 18, 2016.)

10 Maria Pia Picciafuoco: Il cardinale racconta – suor Lucia mi scrisse... (vicedipadrepio.com/files/2008_03_ita_5.pdf) Magyarul: Ménesi Krisztina: Lucia nővér: a végső összecsapás célpontja a család és házasság lesz (christianae.wordpress.com/2015/06/26.)

11 Bishop Schneider: Church has already answered 'errors of Luther' – in: News by Claire Chretien, Oct 31, 2016. (lifesitenews.com)

12 Bishop Schneider: Church has already answered 'errors of Luther' – in: News by Claire Chretien, Oct 31, 2016. (lifesitenews.com)

13 aposztázia (gör. 'elpártolás'): bűn a →hit erénye ellen. – 1. A katolikus hit teljes megtagadása, →hittagadás (~ a fide). (Magyar Katolikus Lexikon, EP)

14[639] Vö. Lk 18,8; Mt 24,12.

15[640] Vö. Lk 21,12; Jn 15,19–20.

16[641] Vö. 2Tesz 2,4–12; 1Tesz 5,2–3; 2Jn 7; 1Jn 2,18.22.

17[642] Vö. Szent Officium: Decretum de millenarismo (1944. VII. 19.): DS 3839.

18[643] Vö. XI. Pius: Divini Redemptoris enciklika, 1937. III. 19-én: AAS 29 (1937), 65–106; II. Vatikáni Zsinat: Gaudium et spes lelképásztori konstitúció, 20–21.

19[644] Vö. Jel 19,1–9.

20[645] Vö. Jel 13,8.

21[646] Vö. Jel 20,7–10.

22[647] Vö. Jel 21,2–4.

23[648] Vö. Jel 20,12.

24[649] Vö. 2Pt 3,12–13.

25 A Katolikus Egyház Katekizmusa – Sz. I. T., Bp. 1995.

26 Gilbert K. Chesterton (ford. Boldizsár István): Aquinói Szent Tamás – Arisztotelész megkeresztelése – Szent István Társulat, Bp. 1986., 37.

27 Heilige Margareta Maria Alacoque, Leben und Offenbarungen, Freiburg/CH 1994., in: B. Élthes Eszter (ford.): Marxizmus, szabadkőművesség, új világrend, Fatima (katolikus-honlap.hu – Inge M. Thürkauf: Marxismus, Freimaurerei, Neue Weltordnung (NWO), Fatima – jochen-roemer.de)

28 Nicolas Gomez-Davila: Scholien zur Demokratie – logr.org/harmwulf/2008/11/04, in: B. Élthes Eszter (ford.): Marxizmus, szabadkőművesség, új világrend, Fatima (katolikus-honlap.hu – Inge M. Thürkauf: Marxismus, Freimaurerei, Neue Weltordnung (NWO), Fatima – jochen-roemer.de)

29 Frère Francois de Marie des Anges: Fatima, Joie Intime, Événement Mondial 1993., in: B. Élthes Eszter (ford.): Marxizmus, szabadkőművesség, új világrend, Fatima (katolikus-honlap.hu – Inge M. Thürkauf: Marxismus, Freimaurerei, Neue Weltordnung (NWO), Fatima – jochen-roemer.de)

30 B. Élthes Eszter (ford.): Marxizmus, szabadkőművesség, új világrend, Fatima (katolikus-honlap.hu – Inge M. Thürkauf: Marxismus, Freimaurerei, Neue Weltordnung (NWO), Fatima – jochen-roemer.de)

31 Kondor Lajos SVD és munkatársai: (ford., szerk.): Fatimáról beszél Lúcia nővér – Lúcia nővér emlékezései, I., – SECRETARIADO DOS PASTORINHOS, FÁTIMA, IV. kiadás, 2006., 172.

32 Antalóczi Lajos: Jelenések, üzenetek és a jövő – A hat Fatima-i Mária-jelenés – Kisboldogasszony-plébánia, Eger, 1991.

33 Tóth Szergej: Az Orosz Egyház és az orosz állam – Beszélgetés Lepahin Valerijel – in: Aetas, 13. évf. (1998.) 1.

34 Lásd Makarij (Bulgakov): Isztorija russzkogo raszkola, izvesztno go imenyem sztaroo brjadsztva. Szankt Petyerburg, 1855. 147.

35 Lásd Gyelo o patriarhe Nyikonye. Szankt Petyerburg, 1897. 450.

36 Filippov, Szergej: Az oroszországi egyházszakadás és helye a 17. századi orosz történelemben – in: Aetas, 13. évf. (1998.) 1.

37 Tóth Szergej: Az Orosz Egyház és az orosz állam – Beszélgetés Lepahin Valerijel – in: Aetas, 13. évf. (1998.) 1.

38A 3. titok nyilvánosságra hozatala állítólag azért maradt el, hogy az emberiséget megkíméljék a megrázkódtatástól. A Hittani Kongregáció által 2000-ben 3. titokként közölt szöveg azonban nem tartalmaz olyasmit, amit korábban nagyobb megrázkódtatásként fogadtak volna az emberek. Ebből az következtethető, hogy a Hittani Kongregáció vagy nem a 3. titok szövegét közölte, vagy megcsonkította azt.

39Hittani Kongregáció: *Fatima üzenete* – Publ. in: *L'Osservatore Romano*, 2000., június 30. (Ford.Dr. Diós István)

40szakrális (lat. sacralis): a latin sacer, 'megszentelt' szóból alkotott újlatin műszó, a szent szinonimája. Ellentétes fogalompárja a profán. (*Magyar Katolikus Lexikon*)

41profán, profanus (a lat. fanum, 'szent terület, szentély, templom' szóból): 1. az ókori misztériumvallásokban a még be nem avatott jelölt, aki a szertartásoknak csak bizonyos részén lehetett jelen. - 2. az Ószövetségben a →szent, az Istennek lefoglalt ellentéte; világias, közönséges. [...] - (Újszövetségben – kiegészítés BDA) Szt Pál inti Timóteust: „Órizz meg a rád bízott kincset. Kerüld a ~, üres fecsegést.” (1Tim 6,20; vö. 2Tim 2,16) (*Magyar Katolikus Lexikon*, részlet)

42V.ö.: Lk 4,6-7; Jn 12,31;14,30

43„Ennek ismételgetésébe soha nem fáradunk bele» – mondta a tanács őtitkára, Duarte da Cunha, majd hozzátette: «A jelenlegi társadalmi, gazdasági és kulturális változások viszont az emberi cselekvés és a társadalom minden erkölcsi, morális vonatkozását aláásni látszanak. Úgy tűnik, mintha a vallást a szekularizmussal kívánnák felváltani, amely egyesek szemében minden modernsége és demokráciára törekvő állam vallása. Azok az államok és társadalmak, amelyek nem tudnak megnyílni az Abszolútum felé, valamiféle gyakorlati individualizmusba zuhannak, ahol mindenkinek a vágyait teszik törvénné, akár mások vagy a társadalom kárára is. Az emberben mélyen gyökerező vágyakozás él az Abszolútum iránt. Az «egészséges» vagy pozitív szekularitás nem fél Istentől, ezért biztosítja a közsférában a vallások jelenlétét, életben tartva az állam és az egyházi intézmények szétválasztásának elvét. A vallás és Isten így nem akadály, hanem segítője az egyén java és a közjó elérésének.» (*Isten és az állam – a CCEE októberi plenáris gyűlése – Magyar Kurír*, 2013., szeptember 30.)

44szekularizáció (a lat. saeculum, 'világ' szóból): 1. egyházi javak kisajátítása világi célokra. 2. általános elvilágiasodás. (*Magyar Katolikus Lexikon*)

45„A hiteles kultusz Isten felé az embernek egyénileg és társadalmilag egyaránt kötelessége. Ez «hagyományos katolikus tanítás az embereknek és a csoportoknak az igaz vallás és Krisztus egyetlen egyháza iránti erkölcsi köteletségéről». Az Egyház, szüntelen hirdetve az evangéliumot az embereknek, azon fáradozik, hogy akik hallgatják az evangéliumot, át tudják hatni a közösség «gondolkodását és erkölcsét, törvényeit és szervezeteit», melyben élnek. A keresztyének társadalmi kötelessége, hogy tiszteljék és ébresszék föl minden emberben az igaz és a jó szeretetét. Meg kell ismertetniük az egyedül igaz vallást, mely a katolikus és apostoli Egyházban létezik. A keresztyének arra hivatottak, hogy a világ világossága legyenek. Az Egyház ezáltal mutatja meg Krisztus királyságát a teremtés és különösen az emberi társadalmak fölött.» (*A Katolikus Egyház Katekizmusa*, 2105– 1995.)

46Sajnos ma már a katolikusok többsége sem ismeri a katolikus mivolt lényegét, de ez a katolikus szaktekintélyek számára is annyira mellékesnek tűnik, hogy Karl Rahner és Herbert Vorgrimler Teológiai kishívtárának 664 címszavából nem telt a „katolikus” fogalom meghatározására. A Magyar Katolikus Lexikon szerint „*katolikus* (gör. katholikosz, lat. catholicus): 1. a gör. kata és holosz szavakból képzett jelző, eredeti jelentése: 'általános', 'egyetemes' [...], 'általánosan elfogadott', 'mindent magában foglaló'. 2. az egyházatyáknál 'az egész Egyházban elfogadott', tanításra vonatkoztatva 'helyes, igaz'. 3. vallás jelzőjeként a keresztyénség azon része, mely csorbitatlanul őrzi a Krisztustól ránk hagyott kinyilatkoztatott vallási (hittant, liturgiát, erkölcsöt, küldetést magában foglaló) örökséget. Mivel ennek lényeges része Péter és utódának, a mindenkorai római püspöknek primátusa, a katolikus mellett rendszeresen használjuk a római katolikus formát is. [...] c) „katolikus egyház (lat. Ecclesia catholica): a keresztyénség azon része, amely a római pápa fősege alatt, az Egyház hierarchikus szervezetében vallja a katolikus hitet és él az Eucharisziából és a hét szentségtől, vesz részt a liturgiában, és a bűnbánat útját járva törekszik igazodni Krisztust követve az erkölcsi törvényekhez és az evangéliumi tanácsokhoz.”

47„Tisztelendő Testvérek! Üdvöt és apostoli áldást! Az első körlevélben, amelyet a pápai trón elfoglalása után az összes püspökökhöz intéztünk, az emberi nemet sújtó és gyötrő bajok [...] árja azért zúdult a világra, mert az emberek nagy része az Úr Jézust és az Ő szent törvényét száműzte a magánéletből, a családból és a közéletből, s hogy mindaddig nem ragyoghat föl a népek közt a tartós béke biztos reménye, amíg az egyének és az államok az Üdvözítő uralmát elvetik és elutasítják. [...] «Krisztus békéjét Krisztus országában kell keresni»; [...] a béke fölújítására és megszilárdítására nem törekedhetünk hathatósabban, mint a mi Urunk országának helyreállításával. [...] Ez az ország egyedül a sátn országával és a sötétség hatalmával van ellenkezésben, s polgáraitól megköveteli azt, hogy szívüket a gazdagságtól és a földi dolgoktól elvonva, a szelíd erkölcsöket többre becsüljék, s az igazságot éhezze és szomjúhozzák, sőt önmagukat is megtagadják és keresztyüket hordozzák. Krisztus mint Megváltó az egyházat saját vérével szerezte s mint Főpap önmagát a bűnökért áldozatul bemutatta és folyton bemutatja. Ki nem látná tehát, hogy királyi méltósága is a megváltói és főpapi méltóságnak természetét viseli magán és azzal egyformán lelki? Mégis súlyosan tévedne, aki az Istenemberől elvitatná a polgári ügyek fölötti hatalmat is, hiszen neki az Atyától teljes hatalma van a teremtmények fölött úgyannyira, hogy minden az Ő akaratának van alávetve. Tény azonban, hogy amíg a földön élt, ennek a hatalomnak gyakorlásától teljesen tartózkodott, az ideiglenes javak birtoklását és intézését megvetette, azokat birtokosaiknak meghagyta s most is meghagyja.” (XI. PIUS PÁPA: *Az Első (Quas Primas) – Krisztus Király ünnepét elrendelő apostoli körlevél* – 1925. december 11., részlet)

48„Krisztus országa nemcsak a katolikus nemzetekre és azokra terjed ki, akik a szent keresztség föl vételével jogilag az Egyházhoz tartoznak, hanem felöleli mindazokat is, akik nem keresztyének – bár a tévedés eltéríti vagy a visszavonás elválasztja őket a szeretet közösségétől –: úgyhogy Jézus Krisztus hatalma alatt áll az egész emberi nem.” (XIII. LEO PÁPA: *A Szentév (Annum sacrum) – A Szent Szívnek való odaszentelésről* – 1899. május 25.)

49JOHN-HENRY WESTEN: *A great sign said to appear in the heavens as the year of Mercy closes*– lifesitenews.com, 21. nov. 2016.

50Királynak és Úrnak nyilvánították Jézus Krisztust egész Lengyelországban – magyarkurir.hu, 2016. november 21.